

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. srpna 2023 odvolání obžalovaného T [REDAKCE] R [REDAKCE] D [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 3. 5. 2023, č. j. 17 T 95/2022 - 254, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného zamítá.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným zvláště závažným zločinem znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř let, pro jehož výkon byl dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému dle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu osmi let.
2. Výše uvedeného zločinu se dle skutkových zjištění okresního soudu měl dopustit tím, že:

v době od 06:00 hodin do 09:00 hodin dne 2. 8. 2022 v Mladé Boleslavi, ulici [REDAKCE] č. p. [REDAKCE], na ubytovně v pokoji č. [REDAKCE], v úmyslu mít pohlavní styk s V [REDAKCE] Š [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], tuto osahával na stehnech a hýždích, což poškozená odmítla, avšak obviněný zareagoval tak, že ji začal škrtit a fackovat, vyhrožoval, že jí zlomí nos a vyláme zuby, a tímto způsobem jí donutil k vysvěcení do naha a pohlavnímu sebeuspokojování, při kterém si poškozená musela zasouvat prsty do přirození, a následně i k jeho vlastnímu uspokojování, kdy ho poškozená musela uspokojovat rukou na přirození a následně i orálním sexem, což obviněný vyžadoval i přes prosby poškozené, aby to celé skončilo, poškozenou uchopil za vlasy a vykonal na ní soulož s následným vyvrcholením na její obličej, přičemž v průběhu tohoto aktu poškozené opakoval, že ji zabije, rozřeže bradavky, strčí jí do přirození flašku a udělá bolest.

3. Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil proti všem jeho výrokům a písemně jej odůvodnil prostřednictvím obhájkyne. Neztotožňuje se závěry okresního soudu, neboť se při hodnocení důkazů dopustil pochybení, když naprosto opomíjí absenci existence objektivních důkazů nedobrovolného koitálního styku, kterou okresní soud vysvětluje v neprospěch obžalovaného, tedy v rozporu se zásadou in dubio pro reo. Je nezbytné, aby okresní soud ve svém hodnocení vzal v úvahu veškerá fakta. Je zřejmé, že zde jsou dvě verze děje v době, kdy mělo dojít k jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu. Při jedné verzi (obžalovaného) došlo k dobrovolnému orálnímu styku dvou osob pod vlivem drog v neuzamčeném místě s překližkovými stěnami, kam je zákaz přístupu cizích osob pod pohrůžkou vykázní, poškozená se však nespokojila s odměnou ve formě jogurtového nápoje a požadovala finanční úplatu. Poté, co celou noc chodila, byla znepokojena a šla věc oznámit jako nedobrovolný velice násilný styk. Druhá verze (poškozené) uvádí, že došlo k nedobrovolnému vaginálnímu a orálnímu styku v neuzamčeném místě, poté co celou noc chodila pod vlivem drog spolu s obžalovaným, šla s ním na ubytovnu cca 2 km, aby si dala něco k jídlu, přičemž nedobrovolný styk proběhl za současného škrcení, několika ran, tahání za vlasy, neustálého vyhrožování smrtí, hromadným znásilněním, zohyzdění, řezáním, škrábáním, vymlácením zubů, Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

atd. Poté, co se poškozená veškerému jednání obžalovaného podvolila, místo ve spěchu opustila a šla věc neprodleně ohlásit na policii. Okresní soud pomíjí, že oba aktéři jsou osobami pravidelně užívajícími pervitin. Poškozená nepracuje a veškerí její veškerí partneři jsou nyní ve výkonu trestu.

4. Soud se nikterak nevypořádal se skutečností, že na těle poškozené chybí stopy jakéhokoli násilí, ať již po škracení, či po úderech, nedobrovolném vaginálním koitálním styku, či vytrhané vlasy. V době, kdy měla být poškozená ve stavu ohrožení života, z otevřeného pokoje neutekla, ani nevolala o pomoc. Bylo zjištěno, že v sousedním pokoji se nacházela osoba, která neslyšela volání o pomoc, ani vyhrožování. V odstavci 20 odůvodnění rozsudku je naprosto mylně interpretována skutečnost, že poškozená po znásilnění z ubytovny utíkala. Poškozená opouštěla ubytovnu chůzí a poté, co spatřila třetí osobu, začala utíkat. Dle kamerových záznamů se zvládla při nedobrovolném vaginálním styku za přítomnosti strachu o život a tělesnou integritu převléci se do jiného oblečení.
5. Znaleckým zkoumáním obžalovaného byla vyloučena existence možné deviace, bylo tedy vyvráceno, že by se vzrušil při výhrůžkách újmy na zdraví poškozené, výhrůžkách hromadného pohlavního styku, či výhrůžkách smrti. Právě tyto výhrůžky vedly krajský soud jakožto soud odvolací k ponechání obžalovaného ve vazbě. K podpoře verze obžalovaného mj. svědčí, že při zadržení u sebe neměl klíče od pokoje a na místě byl fotograficky zaznamenán jogurt, o kterém obžalovaný mluví.
6. Poškozená opakovaně uváděla nepravdu. Pokud v hlavním líčení vypověděla, že měla stejné oblečení, bylo to vyloučeno kamerovými záznamy, pokud údajně neměla být v minulosti trestána, opravila po přečtení rejstříku trestů svou výpověď. Podstatné pro posouzení osoby poškozené je její schopnost v kritických situacích reagovat. Nejedná se o osobu submisivní, s důrazem na rejstřík trestů a výpis z přestupků, kdy se dopouští agresivního verbálního a dokonce fyzického jednání vůči zdravotníkům a příslušníkům Policie ČR. Nejenže je schopna bránit se verbálně více osobám, ale v minulosti se dokázala bránit i fyzicky. Je tedy zarážející, že strpěla jednání obžalovaného, aniž byly zjištěny obranné, nebo útočné zranění na jejím těle, či na těle obžalovaného (viz prohlídka těla ze dne 2. 8. 2022, č. l. 60, 70). Poškozená popisuje tahání za vlasy, které by mělo zanechat biologické stopy, avšak z prohlídky místa činu stopy tohoto druhu (vytržené vlasy) zjištěny nebyly. Okresní soud opírá své závěry o biologické stopy, avšak tyto nevylučují ani jednu z verzí.
7. Obžalovaný se domnívá, že okresní soud zasáhl do jeho práv na spravedlivý proces z důvodu zamítnutí návrhu na doplnění dokazování, především ve vztahu k přenosu zvuku v rámci ubytovny, kde mělo dojít ke spáchání posuzovaného jednání, s důrazem na bezprostředně sousedící svědky s místem, kde se skutek měl odehrát, dále důkazy ke zjištění předmětu obživy poškozené v podobě výslechu bývalého partnera poškozené, který je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody.
8. Nelze shledat objektivní důkazy podporující verzi poškozené, naopak nelze přehlédnout výskyt důkazů podporujících verzi obžalovaného. Okresní soud rozhodl v rozporu se zásadou in dubio pro reo za absence důkazů opomíjejících důkazy ve prospěch obžalovaného. Je namístě, aby byl napadený rozsudek Krajským soudem v Praze podroben přezkumu a v souladu s návrhy obhajoby na doplnění dokazování toto bylo doplněno. Obžalovaný si je vědom své trestní minulosti, která mluví jasně v jeho neprospěch, avšak žádá o objektivní zhodnocení důkazů, jež jsou obsaženy ve spise.

9. Navrhuje, aby Krajský soud v Praze jako soud odvolací napadené rozhodnutí zrušil a obžalovaného zprostil, popřípadě, aby napadené rozhodnutí vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí ve věci.
10. Krajský soud dle § 254 odst. 1, 3 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaného dovolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.
11. Obžalovaný po vyrozumění o termínu veřejného zasedání přípisem požádal o jeho konání ve své nepřítomnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že zákonem předpokládané podmínky pro konání veřejného zasedání byly splněny, postupoval odvolací soud v souladu s ustanovením § 233 a § 234 odst. 1 tr. řádu a veřejné zasedání za účasti obhájce v nepřítomnosti obžalovaného provedl.
12. Úvodem je třeba konstatovat, že okresní soud provedl v hlavním líčení zákonným způsobem všechny podstatné důkazy, které byly pro objektivní posouzení věci potřebné, tyto řádně a logicky vyhodnotil a postupoval tak způsobem, který mu ukládá § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Uvedené lze vztáhnout i na obžalovaným namítaný postup, kterým okresní soud po přesvědčivém vysvětlení, s nímž se krajský soud ztotožňuje, odmítl provést jím navrhované důkazy, a to výsledk sousedů obžalovaného z vedlejšího pokoje na ubytovně k vyjádření o přenosu zvuku z pokoje do pokoje a zda nějaké zvuky slyšel, dále bývalého partnera poškozené A. R. k věrohodnosti poškozené, zda netrpí stíhomamem, správce ubytovny S. R. a vypracování znaleckého posudku z odvětví gynekologie k posouzení, zda na vagíně poškozené došlo k poraněním naznačujícím nedobrovolný vaginální styk. Není totiž úkolem soudu, aby v hlavním líčení provedl veškeré důkazy odpovídající představám jednotlivých stran řízení a jimi v té souvislosti navrhované, nýbrž pouze ty, o kterých je přesvědčen, že jsou pro posouzení věci tak, aby v konečném výsledku byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, potřebné. Současně se ani nejedná o situaci tzv. opomenutých důkazů, neboť okresní soud důvody, pro které k jejich zamítnutí došlo, v odůvodnění rozsudku dostatečně osvětlil.
13. Okresní soud rozhodně nepochybil, pokud za základ svých skutkových zjištění vzal výpověď poškozené V. Š. a její výpověď správně hodnotil jako věrohodnou, neboť především nevzbuzuje nejmenší pochybnosti o pravdivosti poškozenou líčeného skutkového děje, když v řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti a motivy, pro které by bylo možno se domnívat, že poškozená vypovídá ve vztahu k počínání obžalovaného vědomou nepravdu v úmyslu přivodit mu trestní stíhání a odsouzení za jednání, kterého se nedopustil. Současně totiž její výpověď odpovídá v hlavním líčení provedenému kamerovému záznamu (nezkresleně) zachycujícímu příchod obžalovaného a poškozené na ubytovnu a následně její odchod odtud. Je tak zjevné, že ve chvíli, kdy se poškozená při odchodu ocitá před ubytovnou mimo dohled obžalovaného, začne ihned utíkat, a to na nejbližší služebnu Policie České republiky. V tomto ohledu není možno přisvědčit obhajobě obžalovaného, že důvodem jejího útěku byl na místě se pohybující hlídač ubytovny, protože na ubytovnu nesmějí návštěvy. Z obsahu kamerového záznamu je zjevné, že poškozená poté, co krokem sešla ze schodů ubytovny, otočila se zpět, krátce komunikovala s osobou jdoucí za ní (přitom však stále odcházela a nezastavila se) a na útěk se vydává až ve chvíli, kdy se ocitá mimo dohled osoby za ní posléze vycházející, kterou je obžalovaný. Další osobou na záznamu sice je ke vstupní bráně areálu přicházející starší muž, který však nepochybně není důvodem jejího útěku, neboť ve chvíli, kdy se poškozená rozbíhá, muž se nachází tzv. za jejími zády, nijak s ní nekomunikuje a poškozená sama na jeho přítomnost vůbec (verbálně, či jinak, např. kývnutím, atp.) nereaguje. Kamerový záznam následně zachycuje bezprostředně vycházejícího obžalovaného, který oproti své výpovědi se starším mužem taktéž nikterak nekomunikuje, sám dochází až k bráně vedoucí z areálu, rozhlíží se, nervózně zde popochází tam a zpět a poškozenou zjevně hledá. Vysvětlení obžalovaného, že poškozená jednala

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

ve snaze pomstít se mu, neboť za dobrovolný sex nedostala peníze, shledává krajský soud shodně s názorem okresního soudu jednoznačně nevěrohodným, neboť její spontánní jednání po opuštění areálu ubytovny o promyšlené pomstě v žádném případě nesvědčí. Námitky obžalovaného uplatněné v odvolání lze jednoznačně odmítnout, neboť na věrohodné výpovědi poškozené nemůže ničeho změnit fakt, že ve vedlejším pokoji byl přítomen další ubytovaný člověk, který slyšet žádné podezřelé zvuky, pláč, křik o pomoc, či výhrůžky, bití, škrcení, lapání po dechu, logicky nemohl, neboť poškozená se ze strachu z obžalovaného a jeho výhrůžek hlasitěji neprojevovala a v zájmu své bezpečnosti raději po celou dobu jednala v souladu s jeho příkazy. V této souvislosti nemůže obstát ani poukaz obhajoby na minulost poškozené, kdy se patrně agresivně projevila směrem k členům ostrahy objektu a poté neuposlechla výzvy zasahující hlídky policie při jednání, za které byla následně přestupkově postižena, či že došlo k jejímu odsouzení pro užití násilí vůči úřední osobě. V rámci zkušební doby podmíněného odsouzení se nicméně osvědčila, a proto k tomuto odsouzení nelze pro zákonné překážky přihlížet, nadto však v žádném případě nevylučuje její verzi, že v rámci nyní posuzovaného jednání nevyvinula vůči obžalovanému jakoukoli rezistenci pro jeho zjevnou fyzickou převahu a pochopitelný strach z výhrůžek a následků, pokud by se nedobrovolnému sexu nepodvolila. Nelze přisvědčit ani dalším námitkám, že okresní soud své závěry opírá o biologické stopy nalezené na posteli v ubytovně a oblečení poškozené, neboť fakt, že mezi obžalovaným a poškozenou proběhl sexuální styk orálního i vaginálního charakteru a byl zakončen vyvrcholení obžalovaného na obličej a ošacení poškozené, nikdo nepopírá, přičemž odborným posouzením byl toliko zadokumentován objektivní nález spermatu obžalovaného. Pokud se jedná o neshodné oblečení poškozené při odchodu z ubytovny (šaty), oproti jejímu příchodu (džíny a triko s dlouhým rukávem), zde je třeba uvést, že poškozená se na pokoji na příkaz obžalovaného musela nejprve svléci do naha a pokud se následně snažila opustit ubytovnu co nejrychleji a oblékla namísto dvou kusů oblečení pouze šaty, které jednoduše přetáhla přes hlavu, odpovídá tato skutečnost pro ni jistě vyhocené situaci na místě, jakož i snaze co nejdříve odejít, v žádném případě však o tom, že by uváděla nepravdu o konkrétním jednání obžalovaného vůči ní. Pokud obžalovaný nesouhlasí s neprovedením výslechu bývalého partnera poškozené, tato osoba se objektivně nemůže vyjádřit k situaci, k níž na pokoji ubytovny mezi poškozenou a obžalovaným došlo. K obsahu jeho prohlášení, že již tři hodiny poté s ním chtěla mít poškozená sex, lze dodat, že rozhodně není pravděpodobné (a tudíž pravdivé), neboť poškozená po odchodu z ubytovny pobývala následující hodiny na oddělení Policie České republiky, která situaci na základě jejího oznámení prošetřovala a kde kontinuálně docházelo k vyšetřovacím úkonům s ní, resp. v době od 11.12 hod. do 13.13 hod. k podanému vysvětlení, či protokolárnímu vydání věci, šatů poškozené, v 14.14 hod. inkriminovaného dne 2. 8. 2022. Je tak možno bez důvodných pochybností uzavřít, že okresní soud své (zcela) správné skutkové závěry vyplývající z provedených důkazů vtělil do přesvědčivého odůvodnění napadeného rozsudku, především v bodech 15 - 20, které splňuje požadavky § 125 odst. 1 tr. řádu, nadto se v něm způsobem nevyvolávajícím žádné pochybnosti vypořádal též s obhajobou obžalovaného, který ji argumentačně v zásadě opakuje v podaném opravném prostředku, která však jak bylo výše prezentováno rozhodně není v souladu se skutečným stavem věci.

14. Okresní soud tedy v rozhodování o vině obžalovaného vycházel správně z verze poškozené, na jejíž věrohodnosti nemůže ničeho změnit ani fakt, že byla v inkriminované době s velkou pravděpodobností uživatelkou omamných a psychotropních látek, jak připustila, neboť tato skutečnost sama o sobě automaticky neznamená nevěrohodnost její výpovědi, ať již proto, že logicky, detailně a opakovaně shodně popsala okolnosti prožitého násilného jednání obžalovaného, včetně způsobu nedobrovolného pohlavního styku dílem formou orálního sexu, dílem vynucenou souloží, kdy také dostatečně osvětlila, z jakých pohnutek nedobrovolný sexuální styk trávající poměrně dlouhou dobu strpěla, jakož i popsala důvody, pro které se v podstatě nebránila, neboť se obžalovaného pro užití násilí a pohrůžky možného dalšího násilí především (a dle názoru krajského soudu též důvodně) velice bála. V této souvislosti její výpověď, jak již

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

uvedeno, rozhodně podporuje obsah kamerového záznamu zachycující zejména její odchod z ubytovny, následovaný bezprostředním oznámením celého incidentu a zcela vylučuje účelovost její výpovědi, jíž se v odvolání snaží docílit obžalovaný.

15. Logická návaznost skutkových zjištění okresního soudu dále vylučuje závěr, že bylo porušeno ústavně zaručené základní právo obžalovaného na spravedlivý proces, neboť ten měl možnost vyjádřit se nejen k podané obžalobě, ale též ke všem provedeným důkazům ve věci, neboť se hlavního líčení osobně účastnil, ale rovněž byl po celé řízení zastupován obhájcem, který dohlížel na zachování práva na jeho obhajobu. Zde je třeba poukázat na názor obsažený v usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. US 681/04, dle kterého právo na spravedlivý proces není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení, či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obžalovaného, stejně jako na to, že dokazování před soudem nemá být prováděno v bezbřehé rozsahu, ale jen v takovém, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, neboť současné znění trestního řádu nutí orgány činné v trestním řízení zjišťovat potřebný skutkový stav jen v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, což pak vede ke správné koncentraci na otázky, které jsou pro rozhodnutí podstatné a zásadní povahy, aniž by orgány činné v trestním řízení byly rozptylovány pro dané rozhodnutí nepodstatnými skutečnostmi. Fakt, že obžalovaný se skutkovými závěry okresního soudu nesouhlasí a neztotožňuje se způsobem, jakým okresní soud provedené důkazy hodnotil, není při výše učiněných zjištěních v postupu okresního soudu relevantním důvodem pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí. Platí totiž, že jde-li o hodnocení důkazů, jedná se sice o právo okresního soudu, nicméně odvolací soud může do tohoto procesu zasáhnout, pokud nalézací soud jím provedené důkazy hodnotí v rozporu s jejich obsahem, logicky vadně, či vychází z důkazů, které byly pořízeny nezákonným způsobem. Jestliže jsou však zákonně provedené důkazy hodnoceny řádně a okresní soud se náležitě vypořádá rovněž s obhajobou obžalovaného, jak je tomu nyní v nyní přezkoumávané trestní věci, odvolací soud do postupu okresního soudu nemůže nikterak zasáhnout. Rovněž z uvedených důvodů nemohly být námitky obžalovaného vznesené proti skutkovým zjištěním v projednávané věci sebemenší nadějí na úspěch, byť lze dodat, že v projednávané věci krajský soud s posouzením věci soudem nalézacím zcela souhlasí.
16. Je samozřejmě právem obžalovaného hodnotit okresním soudem provedené důkazy ve vztahu k prokazované vině odlišně, než učinil okresní soud, ovšem pokud z odůvodnění napadeného rozsudku logicky vyplývá, proč okresní soud neuvěřil obhajobě a jsou-li skutková zjištění úplná, nemůže tato skutečnost zvrátit rozhodnutí o vině obžalovaného, které bylo navíc podřazeno pod správný normativní rámec v podobě užití právní kvalifikace. Pokud okresní soud po vyhodnocení důkazní situace tedy dospěl k závěru, že jedna ze skupin důkazů je pravdivá, jejich věrohodnost není ničím zpochybněna a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrnul do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou ve věci splněny podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“ (in dubio pro reo), neboť okresní soud tyto pochybnosti neměl (srov. např. usnesení ÚS, sp. zn. II. ÚS 3068/17).
17. Lze tedy uzavřít, že skutková zjištění učiněná okresním soudem mají v provedeném dokazování spolehlivou oporu a nevzbuzují žádné pochybnosti. Správná je též užitá právní kvalifikace jako zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, kterou okresní soud v odůvodnění rozsudku náležitě vysvětlil, neboť bylo postaveno najisto, že obžalovaný násilím (škracením a fackováním) a též pohrůžkou násilí (vyhrožováním, že poškozené zlomí nos, či vyláme zuby) tuto donutil k pohlavnímu styku, a takový čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží (orálním sexem). Svého jednání se obžalovaný nepochybně dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť věděl, že způsobem, kterým jedná, porušuje zájem chráněný trestním zákoníkem, a to zájem na ochraně práva ženy na svobodném rozhodnutí o jejím pohlavním životě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

18. Krajský soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal rovněž výroky o ukládaných trestech a nutno uzavřít, že ani v tomto směru neshledal žádné pochybení, které by bylo učiněno v neprospěch obžalovaného. Obžalovaný byl před soud postaven pro vysoce společensky škodlivou trestnou činnost, které se dopustil brutálně a proti vůli de facto bezbranné ženy drobné fyzické konstituce, jejíž šance na obranu, či útěk, byly za daných okolností nulové, a proto se obžalovanému raději podvolila. Jeho jednání nelze hodnotit jinak než jako zavrženíhodné. Okresní soud ve smyslu § 38 i § 39 trestního zákoníku při úvahách o druhu a výměře trestu pečlivě zhodnotil okolnosti projednávané trestní věci, jakož i osobu obžalovaného, který sice na území České republiky dosud nebyl soudně trestán, ovšem zkušenosti s trestnou činností stejného charakteru má z [REDAKCE] [REDAKCE] (dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob), kde byl opakovaně za stejný trestný čin potrestán nepodmíněnými tresty odnětí svobody, které vykonal, ovšem ponaučení z jejich spáchání si evidentně žádné nevzal a dopustil se jej též na našem území. Okresní soud rovněž správně neopomněl přihlídnout i k právu chráněného zájmu poškozené ve smyslu § 38 odst. 3 tr. zákoníku. Nutno uzavřít, že v neposlední řadě okresní soud nepochybil, pokud druh trestu, který obžalovanému uložil, volil jako represivní, přímo spojený s odnětím jeho osobní svobody a jeho výměru v trvání čtyř let, stále tedy v dolní polovině zákonné trestní sazby. Je současně totiž faktem, že důvody pro mírnější výši trestu dány nebyly, neboť obžalovaný po celé řízení neprojevil žádnou sebereflexi stran projednávané jednání, jakož ani vůči poškozené a nelze tak hledat žádnou polehčující okolnost svědčící v jeho prospěch, vyjma dosavadního neodsouzení v České republice. Je třeba též zdůraznit, že krajský soud jako soud odvolací je oprávněn do výroku o trestu zasáhnout pouze v případě, pokud by ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu dospěl k závěru, že ukládaný trest je nepřiměřený, přičemž v rámci přezkumného řízení se naopak přesvědčil, že okresní soud objektivně a pečlivě posoudil všechny rozhodné okolnosti pro uložení zvoleného druhu trestu i výměry, tento přiléhavě odpovídá závažnosti projednávané trestní věci, a proto nepřiměřený není. Pokud okresní soud při vědomí skutečnosti, že obžalovaný je cizí státní příslušník a na území České republiky nemá žádné pracovní, či sociální zázemí a dopustil se zde nyní projednávané zvláště závažné trestné činnosti, a proto mu uložil dále trest vyhoštění z území České republiky v trvání osmi let, rozhodně ani v tomto směru nelze hovořit o tom, že by obžalovaného potrestal nepřiměřeně (přísně) ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, a proto i tento trest v jeho druhu a výměře posoudil krajský soud jako správný a zákonný.
19. Krajský soud tedy po přezkoumání věci z podnětu podaného odvolání obžalovaného neshledal v postupu okresního soudu ani v napadeném rozsudku jakékoli pochybení v neprospěch obžalovaného, a proto jeho odvolání jako nedůvodné dle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by takto bylo označeno.

Praha 2. srpna 2023

Mgr. Roman Lada, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová